

משנה כז ע"א:

השוחט אחד בעוף ושנים בבהמה - שחיטתו כשרה, **ורובו של אחד כמוהו**.

רבי יהודה אומר: עד שישחוט את הוורדין.

חצי אחד בעוף ואחד וחצי בבהמה - שחיטתו פסולה.

רוב אחד בעוף ורוב שנים בבהמה - שחיטתו כשרה.

גמרא כט ע"א:

תנינא חדא זימנא רובו של אחד כמוהו!

(הכש פשח סימן)

אמר רב הושעיא:

חדא בחולין וחדא בקדשים...

אמר רב כהנא:

מיסתברא רישא בחולין וסיפא בקדשים, ממאי? מדקתני "השוחט", ואי סלקא דעתך רישא בקדשים "המולק" מיבעי ליה!

אלא מאי סיפא בקדשים, "שחיטתו כשרה"? "מליקתו כשרה" מיבעי ליה!

הא ל"ק אידי דסליק מבהמה תנא נמי שחיטתו כשרה, אלא רישא מכדי על עוף קאי אי ס"ד בקדשים המולק מיבעי ליה.

רב שימי בר אשי אמר:

רישא בחולין מהכא דקתני "אחד בעוף", ואי ס"ד בקדשים הא איכא עולת העוף דבעי שני סימנים!

אלא מאי סיפא בקדשים "רוב אחד בעוף" הא איכא עולת העוף דבעי שני סימנים!

מאי "רוב אחד"? רוב כל אחד ואחד, ובדין הוא דליתני רוב שנים כיון דאיכא חטאת דסגי ליה בחד סימן מש"ה לא פסיקא ליה.

רב פפא אמר:

רישא בחולין מהכא דקתני "רבי יהודה אומר עד שישחוט את הוורדין" ופליגי רבנן עליה, אי אמרת בשלמא בחולין שפיר

אלא אי אמרת בקדשים אמאי פליגי רבנן עליה הוא עצמו לדם הוא צריך!

רב אשי אמר:

סיפא בקדשים מהכא דקתני "השוחט שני ראשין כאחד שחיטתו כשרה" - השוחט דיעבד אין לכתחלה לא, אי אמרת

בשלמא בקדשים היינו דלכתחלה לא, משום דתני רב יוסף תזבח שלא יהא שנים שוחטים זבח אחד תזבחהו שלא יהא אחד

שוחט שני זבחים ואמר רב כהנא תזבחהו כתיב, אלא אי אמרת בחולין אפילו לכתחלה נמי!

ואף רשב"ל סבר רישא בחולין וסיפא בקדשים...

גמרא כט ע"ב:

מקרה	דין	טעם
שחט סימן אחד עובד כוכבים וסימן אחד ישראל	הכל מודים שהיא פסולה	שהרי נעשה בה מעשה טרפה ביד עובד כוכבים
בעולת העוף כשמלק סימן אחד למטה וסימן אחד למעלה	הכל מודים שהיא פסולה	שהרי עשה בה מעשה חטאת העוף למטה
שחט סימן אחד בחוץ וסימן אחד בפנים	רבא: מחלוקת רב יוסף: הכל מודים שפסול	שהרי עשה בה מעשה חטאת העוף בחוץ
שחט מיעוט סימנים בחוץ וגמרו בפנים	מחלוקת	